

EXPLICA'M QUINS DRETS TINC

MARINA DUSET

Sant Celoni

Podria centrar-me en un únic cas, en una d'aquelles injustícies que toquen la medulla i a escriure un article d'aquells que poden enlluernar algú, amb un tema que cridi l'atenció, que potser en faci oblidar uns altres. Però avui us vull parlar dels drets humans en general, allò que ben pocs sabem definir i molts ens saben prendre.

Què és un infant en ple combat a punt de desaparar? És per vostès un fenomen dels països anomenats vulgarment "en vies de desenvolupament"? Doncs no, senyores i senyors, aquell infant viu i pateix aquestes condicions perquè algú d'un país de l'anomenat "primer món" va decidir partir el seu país com qui talla un pastís i va robar-ne matèries primeres, va prendre els habitants com a esclaus i els va dir que eren d'una 'raça inferior'. Actualment, al món hi ha més de 300.000 nens i nenes soldats, segons UNICEF. Tant vergonyós com real. Potser és una realitat llunyana, ignorada pels que vivim en països del 'primer món', però totalment certa, i permesa per uns governs que es dediquen a crear lleis i a destruir drets per enriquir-se o afavorir minories que s'enriqueixen.

Què n'és d'una dona que no pot decidir sobre el seu propi cos? Sí senyors, no som en època franquista, ni tampoc el segle XVIII, som a ple segle XXI, envoltats de noves tecnologies, immersos en un món globalitzat. Però això tant hi fa: si a Espanya s'aprova la reforma de l'actual regulació de l'avortament, presentada el 20 de desembre de 2013, quan una dona es quedi embarassada en territori espanyol no podrà decidir el futur de l'embrió, ni de la seva pròpia vida, perquè així ho diu la llei. Com s'han d'entendre els drets humans en aquesta qüestió? Sembla que no hi fa res, perquè ja fa temps que aquest país no els té en compte.

Què n'és dels caps d'una família que han treballat tota la vida i ara no poden pagar una hipoteca perquè han perdut la feina i els toca marxar de la seva pròpia llar? Quan no tens elecció, perquè has de pujar els teus fills, pagar una hipoteca desmesurada i intentar trobar feina en un país on tenir-ne s'ha tornat un privilegi, te'n adones de com funciona aquest sistema. El govern salva bancs i no persones. És així com volem que ens governin? Quan els mateixos bancs són els que ens roben, i a sobre els que ens manen els ajuden amb diner públic? Hi ha dades esfereïdores: la segona causa de mort de l'any 2013 a l'estat espanyol va ser els suïcidis, en molts casos de persones que havien de ser desnonades. Però és clar, això no pot ser portada d'un diari ni d'un telenotícies, potser perquè no donaria espai a res més... Teòricament existeix el dret a una llar, a un habitatge digne. On és a la pràctica aquest dret?

El dret a l'autodeterminació, tant individual com col·lectiu, consisteix a poder decidir la condició com a individu o com a comunitat en un territori. En el cas de Catalunya, el dret a decidir és un clam que prové d'una immensa majoria de catalans i catalanes, que volem votar i decidir el futur del nostre país. Però sembla que una bona part dels que governen Espanya no ho veu així... ¿Caldrà recordar en països del 'primer món' que votar i decidir sobre el

futur és un dret més? Els fa por la veu d'un poble?

Volem acabar amb les guerres, però no ens adonem que el problema està en l'armament. D'on prové? No som prou conscients que una part de l'armament de les guerres en territori siria prové d'indústries de grans multinacionals. Potser algú s'estranyarà si els dic que de les grans multinacionals que fabriquen i venen l'armament una part important són finançades per bancs ben coneguts i amb força renom en el nostre país. Per què ho fan? Per què no s'informa que aquests bancs són al darrere de la venda d'armament? La indústria armamentista, juntament amb la farmacèutica, mou molts més diners que qualsevol altra empresa. Segons la revista El Economista la indústria armamentista és la que mou més diners al món després de les drogues i la prostitució. Això no se sap per què no interessa que se sàpiga; els mateixos bancs ja s'encarreguen de fer les seves anomenades 'obres socials' per tal de netejar la seva imatge.

A Espanya, la crisi dels darrers anys ha fet que molts joves hagin hagut de marxar a l'estranger a buscar noves oportunitats que el seu país d'origen no els pot donar. És normal la resposta de l'estat quan arriben immigrants que encara estan pitjor que nosaltres? És coherent la nova Llei d'estrangeria que vol aplicar el govern espanyol als immigrants que intenten creuar il·legalment la frontera i arribar a les costes de Canàries, Ceuta i Melilla? Si no fos per les fronteres obertes que ens estan oferint molts dels nostres països veïns serien molts més els aturats de menys de 30 anys, serien moltes les famílies que passarien gana i no podrien subsistir. Però nosaltres tanquem les fronteres als nostres veïns, que també ens necessiten. La frontera els rep sovint amb la mort. És així com volem que tractin els nostres familiars quan vagin a l'estranger?

Fins ara només he fet que queixar-me per la manca de principis que governa el nostre planeta i no he dit ni tan sols en un moment com poder solucionar-ho. No tinc cap recepta màgica, però els puc assegurar que en un món on tots els infants tinguessin una educació, un sostre, menjar i un ambient sa –sense guerra ni conflictes armats– podria ser el pilar d'un nou món, ple d'oportunitats per a tothom, on tots partíssim de la mateixa línia de sortida, on un infant tingués les mateixes oportunitats independentment de la seva procedència, raça o religió.

Sembla molt utòpic, però si no fos possible no escriuria aquestes línies. Està en mans de tots i totes donar una oportunitat a tots els infants, confiar que ells ho faran millor que nosaltres i ajudar perquè sigui així. Cal oferir les mateixes oportunitats a un infant de Nicaragua que a un de Noruega. Si escurem aquesta distància des de petits, de grans serà més fàcil tenir un món on els drets no siguin més que un record del passat. Perquè el dia que no calgui recordar els drets humans serà perquè ja no els necessitarem. Tal i com diu Amnistia Internacional: "el món pot canviar, però no canviarà sol".